

Ár 2018, dags. 14. desember 2018, er fundur haldinn í úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Mætt eru: Auður Inga Ingvarsdóttir, Geir Arnar Marelsson, Einar Bjarni Einarsson, Oddur Ólason og Unnur Erla Jónsdóttir.

Fyrir er tekið **mál nr. 14/2018**:

M
gegn
fjármálafyrirtækinu F

og kveðinn upp svohljóðandi

ú r s k u r ð u r:

I.

Málsmeðferð.

Málsaðilar eru M, hér eftir nefndur sóknaraðili, annars vegar og F, hér eftir nefndur varnaraðili, hins vegar.

Málið barst úrskurðarnefndinni þann dags. 5. júlí 2018 með kvörtun sóknaraðila, dags. sama dag. Með tölvupósti nefndarinnar dags. 5. júlí, var kvörtunin send varnaraðila og honum gefinn kostur á að tjá sig um hana og skýra sjónarmið sín. Svör varnaraðila bárust með bréfi dags. 25. júlí. Bréfið var sent sóknaraðila með tölvupósti nefndarinnar þann dags. 26. júlí og honum gefinn kostur á að koma athugasemdum sínum á framfæri. Athugasemdir sóknaraðila bárust með bréfi þann dags. 27. september.

Málið var tekið fyrir á fundi nefndarinnar dags. 7. og 14. desember.

II.

Málsatvik.

Frá árinu 2002 og fram að efnahagshruninu í október 2008 var sóknaraðili í viðskiptum við F um kaup á ýmsum fjármálagerningum og gerði hann einnig afleiðusamninga við F.

Í Hæstaréttardómi Hæstaréttar í máli nr. X, kom fram að á tímabilinu 4. febrúar 2005 og fram að efnahagshruninu gerði sóknaraðili alls 149 afleiðusamninga um kaup á hlutabréfum í ýmsum félögum og voru flestir þeirra framvirkir afleiðusamningar um kaup á slíkum bréfum. Sóknaraðili tók lán hjá F vegna þessara samninga og setti þá fjármálagerninga sem hann keypti að veði fyrir lánunum. Þar að auki setti hann fasteign sína að veði með útgáfu tryggingarbréfa til F. Þar að auki fjárfesti sóknaraðili þó nokkuð í peningabréfum varnaraðila sem voru í vörslum FF dótturfélags F.

Þann 17. október 2008 beindi Fjármálaeftirlitið þeim tilmælum til rekstrarfélaga peningamarkaðssjóða að sjóðunum yrði slitið og að hlutdeildarskírteinishöfum yrði greitt út laust fé í formi innlána. Sóknaraðili fékk greiðslu fyrir peningabréf sín með peningagreiðslum inn á bankabók. Öll peningabréf í eigu sóknaraðila voru veðsett F og færðist veðréttur við sölu hlutdeildarskírteinanna yfir á inneignina á bankabókinni, sbr. niðurstöðu Hæstaréttar. Uppgjör vegna afleiðuviðskipta fluttust ekki til varnaraðila frá F samkvæmt ákvörðun Fjármálaeftirlitsins.

Þann 3. júlí 2009 sendi sóknaraðili erindi til fagráðs varnaraðila. Kvaðst hann vera atvinnulaus og lítt vinnufær en sagðist þó eiga von á tryggingarbótum vegna bílslyss sem hann varð fyrir árið 2007. Óskaði hann eftir því að handveðsett innstæða á

reikningi, sem þá var að fjárhæð 5.076.625 kr. yrði greidd inn á yfirdrátt á tékkareikningi hans, en yfirdrátturinn stóð þá í um 15.050.000 kr., og að eftirstöðvar yfirdráttarins yrðu afskráðar.

Með bréfi, dags. 14. september 2009, hafnaði fagráð varnaraðila beiðni sóknaraðila en gerði honum gagntilboð um að innstæðan á reikningi hans yrði greidd inn á tékkareikning hans og að eftirstöðvar yrðu greiddar með óverðtryggðu, vaxtalaus, kúluláni til eins árs, þar til hann fengi bæturnar greiddar. Ef bæturnar hefðu ekki verið greiddar við lok lánstímans yrði málið endurskoðað. Sóknaraðili féllst ekki á þetta tilboð varnaraðila.

Þann 8. desember 2009 millifærði varnaraðili hina handveðsettu innstæðu á reikningi inn á yfirdráttinn á tékkareikningi, að fjárhæð 5.171.378 kr.

F höfðaði dómsmál á hendur sóknaraðila vegna tveggja afleiðusamninga og gekk útivistardómur 2010 þar sem fallist var á kröfu F. Í kjölfarið gerði F kröfu á hendur varnaraðila um greiðslu á innstæðu á handveðsetta reikningnum þar sem innstæðan hefði átt að tryggja þær kröfur sem urðu eftir hjá F.

Sóknaraðili mótmælti því að varnaraðili yrði að kröfu F þar sem hann taldi sig ekki vera í skuld við F og upplýsti að hann ætlaði að fara fram á endurupptöku dómsmálsins. Í samskiptum við varnaraðila hótaði sóknaraðili því að kæra starfsmenn hans til lögreglu ef ráðstöfun handveðsettu innstæðunnar yrði bakfærð af reikningi. Varnaraðili féllst á að bakfæra ekki greiðsluna af reikningum og var ákveðið að á meðan sóknaraðili fengi endanlega niðurstöðu í uppgjöri sínu við F yrði reikningurinn gerður vaxtalaus, þ.e. hvorki voru reiknaðir útláns- né innlánsvextir á hann frá þeim tíma. Inn á reikninginn bárust tvær greiðslur vegna sölu sóknaraðila á fasteign hans. Staða reikningsins var því jákvæð um 5.171.378 kr. Varnaraðili sendi sóknaraðila yfirlit yfir tilgreindar hreyfingar á reikningunum.

Að kröfu sóknaraðila var dómsmálið endurupptekið með úrskurði þann 27. september 2010. Endanleg niðurstaða fékkst með dómi Hæstaréttar, sem kveðinn var upp 2014. Fallist á var á dómkröfu F í málinu um að sóknaraðili greiddi F 12.250.430 kr. með dráttarvöxtum frá 29. ágúst 2008 til greiðsludags.

Í kjölfarið gerði F aftur kröfu á varnaraðila um afhendingu á handveðsettu innstæðunni á reikningi. F og varnaraðili gerðu samkomulag um framsal kröfuréttinda, dags. 7. júlí 2014. Varnaraðili greiddi F 6.058.765 kr. sem sundurliðaðist í upphaflegu handveðsettu innstæðu, 5.171.378 kr., auk vaxta til 13. júní 2014 að frádregnum fjármagnstekjuskatti. Með greiðslunni eignaðist varnaraðili rúmlega 45% í dómkröfunni skv. dómi Hæstaréttar. Varnaraðili skuldfærði ekki greiðsluna til F af reikningi sóknaraðila.

Þann 3. janúar 2018 var innstæða á reikningi 5.171.378 kr., millifærð inn á reikning varnaraðila. Í kjölfarið kvartaði sóknaraðili til Fjármálaeftirlitsins sem sendi varnaraðila bréf dags. 16. janúar 2018. Svaraði varnaraðili því með bréfi dags. 2. febrúar 2018.

Þann 22. janúar 2018 sendi sóknaraðili bréf til varnaraðila vegna úttektarinnar af reikningi dags. 3. janúar 2018 og var því svarað með bréfi dags. 31. janúar 2018. Þann 5. febrúar sendi sóknaraðili annað bréf til varnaraðila en þar var einnig millifærsla af reikningi frá 8. desember 2009 talin upp. Varnaraðili svaraði með bréfi dags. 9. febrúar sama ár.

Þann 9. febrúar greiddi varnaraðili 5.368.303 kr. inn á reikning sóknaraðila og endurgreiddi þannig úttektina sem gerð var 3. janúar 2018 af reikningi aðila. Fjárhæðin skiptist í höfuðstól, 5.171.378 kr., auk vaxta veltureikninga eins og þeir voru á þeim

tíma sem um ræðir af 671.378 kr. frá 23. febrúar 2011 til 5. október 2011, en af 5.171.378 kr. frá þeim degi til greiðsludags.

Fjármálaeftirlitið tilkynnti varnaraðila með bréfi dags. 20. apríl 2018, að með hliðsjón af þeim viðbrögðum og útbótum sem varnaraðili hafði gripið til teldi FME ekki forsendur til þess að taka málið til frekari skoðunar.

III.

Umkvörtunarefni

Sóknaraðili krefst þess aðallega að fá greidda dráttarvexti skv. 1. mgr. 6. gr. laga nr. 38/2001 um vexti og verðtryggingu, sbr. 3. mgr. 5. gr. laganna, frá 8. desember 2009, af 5.171.378 kr. Til vara krefst sóknaraðili að fá greidda vexti af allri fjárhæðinni frá 9. desember 2018 með vísan til 1. mgr. 8. gr. laga nr. 38/2001.

Sóknaraðili telur að varnaraðila hafi verið óheimilt að miða við vexti veltureikninga án þess að vísa til réttarheimilda þar um. Þá vísar sóknaraðili til þess að varnaraðili hafi með ólögnum hætti slegið eign sinni á umrædda fjárhæð með tölvupósti sínum dags. 31. janúar 2018 sem og millifærslu varnaraðila þann 3. janúar 2018.

Sóknaraðili vísar til þess að þó svo varnaraðili hafi ráðstafað fjárhæðinni inn á tékkareikning sóknaraðila hafi varnaraðili ekki haft heimild til að taka fé af reikningi hans.

Sóknaraðili vísar þá til þess að hann hafi frá upphafi krafist þess að varnaraðili endurgreiddi honum umrædda fjárhæð. Vegna þessa byggir sóknaraðili dráttarvaxtakröfu sína á 1. mgr. 6. gr. laga um vexti og verðtryggingu, sbr. 3. mgr. 5. gr. laganna, frá 8. janúar 2010 en til vara með vísan til 9. gr. laganna. Þá vísar sóknaraðili til þess að varnaraðili hafi viðurkennt að sér hafi orðið á mistök og skylda hans til endurgreiðslu því stofnast um hæl og beri dráttarvexti frá þeim tíma, sbr. 1. mgr. 5. gr. laganna og dóm Héraðsdóms Reykjavíkur í máli nr. 670/2016.

Til stuðnings varakröfu sinni vísar sóknaraðili til þess að þar sem varnaraðili hafi með því að meina sóknaraðila aðgangi að bankareikningi sínum ollið tjóni með saknæmum og ólögnum hætti. Vísar sóknaraðili til þess að fjárhæðin öll beri því vexti frá tjónsdegi, 9. desember 2009, sbr. 1. mgr. 8. gr. og 4. gr. laga nr. 38/2001 um vexti og verðtryggingu.

Í viðbótarathugasemdum sóknaraðila telur hann að varnaraðili hafi gerst sekur um brot gegn XXVI. kafla almennra hegningarlaga nr. 19/1940 þegar hann ráðstafaði fjármunum af reikningi sóknaraðila nr. 1055 þann 8. desember 2009.

Þá hafnar sóknaraðili þeirri málsástæðu varnaraðila að meginhluti kröfu sóknaraðila sé fyrnd. Varnaraðili hafi rofið fyrningu kröfunnar þegar hann greiddi inn á vaxtakröfuna, sbr. 14. gr. laga nr. 150/2007.

IV.

Athugasemdir varnaraðila.

Varnaraðili krefst þess aðallega að kröfu sóknaraðila verði vísað frá og til vara að kröfum sóknaraðila verði hafnað.

Til stuðnings frávísunarkröfu sinni vísar varnaraðili til þess að sóknaraðili vísar ekki til þess af hvaða fjárhæð hann krefst dráttarvaxta af í kvörtun sinni. Varnaraðili vísar einnig til þess að ekki verði séð að tekið sé fram til hvaða dags dráttarvextir eigi að reiknast. Þá virðist sóknaraðili byggja á að upphafsdagur vaxta sé 8. janúar 2010 í samræmi við ákvæði 3. mgr. 5. gr. vaxtalaga. Virðist sóknaraðili miða við 30 daga frá dagsetningu millifærslunnar en ekki er vísað til þess hvenær sóknaraðili setti fram kröfu

um dráttarvexti. Undir þessum kröfulið er einnig sett fram varakrafa um skaðabótavexti sem byggir á 8. gr. vaxtalaga.

Varnaraðili byggir á því að kröfugerð sóknaraðila sé mjög óskýr og er þess krafist að málinu sé vísað frá á grundveli e-liðar 6. gr. samþykktu fyrir nefndina. Varnaraðili bendir einnig á að lögmaður hafi komið fram fyrir hönd sóknaraðila og verði því að gera ríkar kröfur til skýrleika í kröfugerð, málavaxtalýsingu og að gerð sé grein fyrir þeim málsástæðum sem krafan byggir á. Málalíbúnaður sóknaraðili uppfylli ekki þessi skilyrði. Vísar varnaraðili til þess að ekki sé ljóst frá hvaða degi krafist er dráttarvaxta þar sem kröfugerðin er misvísandi um upphafsdag, gerð er krafa um dráttarvexti frá bæði 8. desember 2008 og 8. janúar 2010. Þá sé heldur ekki tekið fram af hvaða fjárhæð sé krafist dráttarvaxta og til hvaða tíma eigi að reikna vextina. Telur varnaraðili að kröfugerðin sé ekki tæk til úrskurðar enda ljóst að úrskurðarnefndin geti ekki kveðið upp úrskurð í samræmi við kröfugerð sóknaraðila

Varnaraðili telur einnig að gagnaframlagningu sé verulega ábótavant og að málavextir séu á engan hátt reifaðir af hálfu sóknaraðila og því sé málið illa upplýst sem skapi varnaraðila erfiðleika að koma að vörnum í málinu og eigi það að leiða til frávísunar málsins.

Þá vísar varnaraðili til þess að í dráttarvaxtakröfunni sé vísað til 1. mgr. 6. gr. og 3. mgr. 5. gr. laga nr. 38/2001. Í 3. mgr. 5. gr. kemur fram að þegar ekki er samið um gjalddaga kröfu er heimilt að reikna dráttarvexti frá og með þeim degi þegar liðinn er mánuður frá því að kröfuhafi sannanlega krafði skuldara með réttu um greiðslu. Krafa sóknaraðila er um dráttarvexti frá 8. desember 2009 eða 8. janúar 2010 og telur varnaraðili ljóst að 3. mgr. 5. gr. vaxtalaga sé ekki lagagrundvöllur fyrir þeirri kröfu og sé engin lagatilvísun í málalíbúnaði sóknaraðila sem styðji við kröfugerð hans. Með dagsetningunni 8. janúar 2010 telur varnaraðili sóknaraðila vera vísa til þess að þá séu liðnir 30 dagar frá 8. desember 2009 en ljóst sé að sóknaraðili skoraði ekki á varnaraðila að greiða dráttarvexti á þeim degi.

Varnaraðili vísar til þess að kröfugerð sóknaraðila sé bæði óskýr og ruglingsleg, þar sem sóknaraðila blandar saman millifærslu af reikningi A þann 8. desember 2009 og svo úttekt af tékkareikningi sóknaraðila B frá 3. janúar 2018.

Hvað varði varakröfu sóknaraðila vísar varnaraðili til þess að í málalíbúnaði sóknaraðila sé ekki minnst á tjónsatvik, saknæma háttsemi eða gert grein fyrir meintu tjóni hans. Þá sé heldur ekki gerð grein fyrir því hvort byggt sé á skaðabótum innan eða utan samninga. Að mati varnaraðila er krafan svo verulega vanreifðu að vísa beri henni frá á grundvelli e-liðar 6. gr. samþykktar nefndarinnar.

Til stuðnings varakröfu sinni vísar varnaraðili til þess að þann 8. desember 2009 millifærði varnaraðili innstæðu á reikningi A inn á yfirdráttinn á tékkareikningi B, að fjárhæð 5.171.378 kr. Innstæðan var veðsett F og í kjölfar niðurstöðu Hæstaréttar sem kveðinn var upp 2014, var staðfest að sóknaraðili skuldaði F 12.250.430 kr. með dráttarvöxtum frá 29. ágúst 2008 til greiðsludags. Í kjölfar dómsins gerði F kröfu á varnaraðila um afhendingu á handveðsettu innstæðunni á reikningi A og þann 7. júlí 2014 greiddi varnaraðili F 6.058.765 kr. og getur sóknaraðili því ekki gert kröfu um dráttarvexti á fjárhæð sem hann hefur þegar fengið greidda tvisvar.

Varnaraðili vísar til þess að sóknaraðili eigi ekki rétt á að fá innstæðuna á reikningi A greidda til sín þar sem hún hafði verið veðsett F. Sóknaraðili geti því ekki krafði um greiðslu dráttarvaxta á innstæðu sem hann hafði ekki ráðstöfunarrétt yfir.

Hvað varði kröfu sóknaraðila um skaðabótavexti vísar varnaraðili til þess að sóknaraðili hafi ekki orðið fyrir neinu tjóni þar sem hann átti ekki rétt til innstæðunnar og að ekki sé um að ræða saknæma eða ólögmeta háttsemi hjá starfsmönnum

varnaraðila. Telur því varnaraðili að ákvæði 8. gr. vaxtalaga um skaðabótavexti ekki eiga við.

Varnaraðili vísar til þess að krafa er fyrst gerð um greiðslu dráttarvaxta vegna millifærslunnar af reikningi A, með bréfi sóknaraðila til varnaraðila dags. 5. febrúar 2018. Réttur sóknaraðila til dráttarvaxta væri því frá 5. mars 2018 ef fallist yrði á kröfu sóknaraðila, sbr. 3. mgr. 5. gr. vaxtalaga.

Þá vísar varnaraðili til þess að sóknaraðili vísar til stuðnings kröfu sinni til 1. mgr. 5. gr. vaxtalaga með hliðsjón af dómi Héraðsdóms Reykjavíkur. Í fyrrgreindri lagagrein er fjallað um það hvenær eigi að reikna dráttarvexti af kröfu þegar samið hefur verið um gjalddaga hennar. Varnaraðili telur að þessi lagagrein eigi ekki við í þessu máli þar sem aðilar sömdu ekki um gjalddaga á kröfu sóknaraðila. Í fyrrgreindu dómsmáli er vísað til þess að í tugum þúsunda endurútreikningsmála hafði bankinn haft frumkvæði að því að endurgreiða lán og tilkynna lántaka um endurútreikninginn og samfara tilkynningu um endurútreikninginn að greiða viðkomandi lántaka inneign ef hún hafði myndast án sérstakrar kröfu þar um. Varnaraðili telur að atvik þessa máls séu ekki sambærileg og hafi því þessi dómur ekkert fordæmisgildi í þessu máli.

Varnaraðili vísar til þess að dráttarvextir fynast á fjórum árum samkvæmt 3. gr. fyrningalaga nr. 150/2007 og því ekki skilyrði til að reikna dráttarvexti á kröfu sóknaraðila í lengri tíma en fjögur ár. Samkvæmt 9. gr. sömu laga fynast skaðabótavextir á fjórum árum. Sóknaraðili gerir kröfu um dráttarvexti/skaðabótavexti frá 8. desember 2009 en engin rök eru færð fyrir því af hverju tilvitnuð ákvæði fyrningalaga eigi ekki við um kröfur sóknaraðila.

Varnaraðili lýtur svo á að krafa sóknaraðila eigi við um millifærslu af reikningi A inn á tékkareikning sóknaraðila B þar sem krafa er gerð um dráttarvexti frá 2009 en þá átti millifærslan sér stað. Krafan geti því ekki átt við um úttekt varnaraðila af tékkareikningi þar sem sú úttekt átti sér stað þann 3. janúar 2018 en ljóst er að ekki er hægt að krefjast dráttarvaxta áður en úttektin átti sér stað. Þrátt fyrir það blandi sóknaraðili úttekt varnaraðila af tékkareikningnum inn í röksemdafærslu sína en varnaraðili telur að þau rök eigi ekki við um hina umræddu millifærslu af reikningi A.

Að lokum vísar varnaraðili til þess að hann líti svo á að með greiðslu hans þann 9. febrúar 2018 að fjárhæð 5.368.303 kr. hafi hann bætt sóknaraðila það meinta tjón sem hann telur sig hafa orðið fyrir en bankinn telur að sóknaraðili eigi ekki kröfu um frekari vexti. Varnaraðili greiddi sóknaraðila samningsvexti á fjárhæðina, þ.e. þá vexti sem giltu á sambærilegum bankareikningum og er ljóst að sóknaraðili á ekki rétt á dráttarvöxtum á innstæðuna nema skilyrðum 3. mgr. 5. gr. vaxtalaga sé uppfyllt en þau skilyrði eru ekki uppfyllt í þessu máli þar sem krafa um dráttarvexti kom fyrst fram með bréfi dags. 5. febrúar 2018 og því fyrst hægt að reikna dráttarvexti frá 5. mars 2018 en þá var varnaraðili búinn að endurgreiða sóknaraðila.

V.

Niðurstaða

Ágreiningur aðila lýtur að því hvort varnaraðila sé skylt að greiða sóknaraðila dráttarvexti vegna millifærslu af reikningi sóknaraðila.

Samkvæmt a-lið 2. mgr. 3. gr. samþykktu úrskurðarnefndarinnar tekur nefndin til meðferðar kvartanir sem varða réttarágreining milli fjármálafyrirtækis og viðskiptamanns, enda sé samningssamband á milli aðila. Samkvæmt e-lið 6. gr. samþykktanna fjallar nefndin ekki um þau mál sem eru það óljós, illa upplýst eða kröfur aðila svo óskýrar að þau eru ekki tæk til úrskurðar. Þó fallast megi á með varnaraðila

að krafa sóknaraðila hefði mátt vera skýrari þá má ráða af kröfu sóknaraðila að krafist sé dráttarvaxta frá 8. janúar 2009 til greiðsludags, þó svo ekki sé kveðið á um til hvaða tíma eigi að reikna vextina. Að því sögðu verður frávisunarkröfu varnaraðila hafnað og verða kröfur sóknaraðila teknar til efnislegrar meðferðar.

Sóknaraðili byggir kröfur sínar á 3. mgr. 5. gr. laga nr. 38/2001 um vexti og verðtryggingu. Sóknaraðili ber fyrir sig tvær millifærslur, annars vegar millifærslu af reikningi A, sem átti sér stað þann 8. desember 2009, og hins vegar millifærslu af reikningi B, sem átti sér stað þann 3. janúar 2018. Hvað varðar fyrnefndu millifærsluna þá verður hún ekki tekin til skoðunar þar sem undirliggjandi krafa þeirrar vaxtakröfu sóknaraðila er fyrnd og fellur því einnig niður krafa sóknaraðila um vexti, sbr. 3. gr. og 24. gr. laga nr. 150/2007. Þá er vert að taka fram að sóknaraðili gerði engar athugasemdir við tilgreinda millifærslu fyrr en níu árum seinna eftir að hún var framkvæmd. Hefur sóknaraðili því sýnt af sér slíkt tómlæti að krafa hans er niðurfalinn. Hvað síðarnefndu millifærsluna varðar þá krafði sóknaraðili varnaraðila fyrst um greiðslu með tölvupósti dags. 22. janúar 2018. Varnaraðili innti af hendi þá greiðslu sem krafist var þann 9. febrúar 2018. Því er ljóst að ekki var liðinn mánuður frá þeim degi er sóknaraðili krafðist greiðslu og þar til að varnaraðili innti af hendi tilgreinda greiðslu. Að því sögðu hafnar nefndin að sóknaraðili geti átt kröfu til dráttarvaxta á grundvelli 3. mgr. 5. gr. laga nr. 38/2001. Fallist er á það með varnaraðila að atvik máls í dómi héraðsdóms nr. 670/2016 séu ekki sambærileg þeim atvikum sem um ræðir í þessu máli.

Þá telur sóknaraðili að varnaraðila hafi verið óheimilt að miða við vexti á veltureikninga án þess að vísa til réttarheimilda þar um. Varnaraðili kveður að miðað hafi verið við samningsvexti. Ekki verður séð að þeir vextir sem varnaraðili greiddi sóknaraðila hafi verið ólögmatir enda er aðilum heimilt að miða við þá vexti sem samið hefur verið um, sbr. 2. gr. laga nr. 38/2001 um vexti og verðtryggingu.

Sóknaraðili byggir varakröfu sína á 1. mgr. 8. gr. laga nr. 38/2001 um vexti og verðtryggingu. Tilgreint ákvæði kveður á um útreikning vaxta af skaðabótakröfum. Þarf sóknaraðili því að sýna fram á að hann hafi orðið fyrir tjóni vegna umræddra athafna eða að hann hafi haldið uppi skaðabótakröfu á hendur varnaraðila. Sóknaraðili ber fyrir sig að hafa orðið fyrir tjóni þegar honum var meinaður aðgangur að bankareikningi sínum. Enginn haldbær gögn hafa verið lögð fram af hálfu sóknaraðila í hverju tjón hans hafi verið fólgið. Sóknaraðili hefur því ekki sýnt fram á að hann hafi orðið fyrir fjárhagslegu tjóni vegna þessara athafna varnaraðila. Að því sögðu telur nefndin að hafna beri varakröfu sóknaraðila.

Ú r s k u r ð a r o r ð :

Kröfu sóknaraðila, M, á hendur varnaraðila, F, er hafnað.

Reykjavík, 14. desember 2018.

Auður Inga Ingvarsdóttir

Geir Arnar Marelsson
Oddur Ólason

Einar Bjarni Einarsson
Unnur Erla Jónsdóttir